

№ 3174

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση   È È È È È È È

κατά

Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 2998/08)

Απόφαση

(Επί της ουσίας)

Στρασβούργο, 3 Μαΐου 2011

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 44 §2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

καθώς και παραβίαση του δικαιώματος στον σεβασμό της περιουσίας, που προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ'αρ. 1.

4. Στις 8 Οκτωβρίου 2009, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί της ουσίας και επί του παραδεκτού.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Η μοναδική δραστηριότητα του προσφεύγοντα είναι η κατασκευή παραθεριστικών κατοικιών για του υπαλλήλους της Τράπεζας της Ελλάδος.

6. Ο προσφεύγων είναι κύριος ενός οικοπέδου επιφάνειας 7.353.000 τ.μ. στη περιοχή Καταφύγι, στην Παλαιά Φώκαια, που περιλαμβάνει συγχρόνως καλλιεργούμενες εκτάσεις, ακαλλιεργητες εκτάσεις καθώς και δασικές εκτάσεις, την οποία απέκτησε με συμβολαιογραφική πράξη στις 15 Απριλίου 1966.

7. Πριν την απόκτηση της έκτασης αυτής ο συνεταιρισμός είχε ζητήσει την άδεια για την αγορά από το Νομάρχη Αττικής που την χορήγησε με απόφαση της 9^{ης} Φεβρουαρίου 1966.

8. Με δύο αποφάσεις των 17 Οκτωβρίου 1968 και 6 Νοεμβρίου 1969, το Υπουργείο Δημοσίων Έργων ενέκρινε μια μελέτη του συνεταιρισμού για την κατασκευή συγκροτήματος, οι λεπτομέρειες του οποίου έπρεπε να οριστούν με βασιλικό διάταγμα. Εντούτοις, τα διατάγματα αυτά δεν υιοθετήθηκαν γιατί το Υπουργείο Γεωργίας επικαλέστηκε δικαιώματα ιδιοκτησίας του Δημοσίου στο οικόπεδο αυτό.

9. Στις 25 Οκτωβρίου 1978, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αναγνωριστική αγωγή ζητώντας να αναγνωριστεί το δικαίωμα κυριότητάς του επί του οικοπέδου. Με την απόφαση υπ'αρ. 6157/1991, το Πολυμελές Πρωτοδικείο δικαίωσε τον προσφεύγοντα. Η απόφαση επικυρώθηκε από τις αποφάσεις υπ'αρ. 17258/1992 και 1296/1339 του Εφετείου Αθηνών και του Αρείου Πάγου αντίστοιχα.

10. Το 1995, το Υπουργείο Οικονομίας επέβαλε στον συνεταιρισμό φόρο προστιθέμενης αξίας στο επίδικο οικόπεδο, ποσού 14.573.447,54 €, για την περίοδο από το 1982 έως το 1992. Λόγω του υψηλού ποσού του

φόρου αυτού, ο προσφεύγων προσέφυγε στα αρμόδια δικαστήρια με αγωγή κατά του Δημοσίου. Η διαδικασία αυτή εκκρεμεί ακόμη.

11. Με δύο αποφάσεις των 11 Ιουλίου 1996 και 9 Νοεμβρίου 1997, ο Οργανισμός Χωροταξίας Αθηνών απέκλεισε το οικοπέδο του προσφεύγοντα από τα όρια της περιοχής του Λαυρίου που δικαιούταν περιβαλλοντική προστασία.

12. Στις 8 Δεκεμβρίου 1999, το Δασαρχείο της περιοχής Λαυρίου χαρακτήρισε έκταση 60.600 τ.μ. του εν λόγω οικοπέδου ως δασική περιοχή και έκταση 8.240 τ.μ. ως αγροτική περιοχή, πράγμα που εμπόδιζε κάθε οικοδομή. Ο προσφεύγων συνεταιρισμός άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής του Δασαρχείου ενώπιον της Επιτροπής Διευθέτησης Δασικών αμφισβητήσεων. Την ημερομηνία της άσκησης της προσφυγής στο Δικαστήριο, η εκδίκαση της προσφυγής αυτής εκκρεμούσε ακόμη.

13. Στις 19 Φεβρουαρίου 2003, το Υπουργείο Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων έργων δημοσίευσε διάταγμα σχετικά με «την οριοθέτηση των ζωνών προστασίας των οροσειρών της Λαυρεωτικής χερσονήσου». Το διάταγμα καθόριζε, μεταξύ άλλων, την χρήση της γης στο εσωτερικό των διαφόρων προστατευόμενων περιοχών. Σχεδόν το σύνολο του οικοπέδου του προσφεύγοντος ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του διατάγματος. Μέρος αυτού χαρακτηρίστηκε ως ζώνη Α (με απόλυτη προστασία και άδεια μόνο για υπαίθριες αθλητικές και πολιτιστικές δραστηριότητες) και ένα άλλο μέρος ως ζώνη Γ (άδεια κατασκευής ορισμένων μορφών κατοικίας αλλά όχι συγκροτήματος όπως αυτού που σχεδίαζε ο προσφεύγων).

14. Στις 21 Απριλίου 2003, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Συμβούλιο Επικρατείας με αίτηση ακυρώσεως του Διατάγματος της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003. Ισχυριζόταν ότι με το να χαρακτηριστεί η ιδιοκτησία της ως περιοχή Α και Γ, αυτό έκανε αδύνατη την χρήση της και παραβίαζε το δικαίωμά της στον σεβασμό της περιουσίας της. Υποστήριζε ότι η στάση της διοίκησης επί τρεις δεκαετίες είχε δώσει στον προσφεύγοντα το αίσθημα ότι η νομοθεσία που ίσχυε κατά την περίοδο αυτή δεν θα αμφισβητούσε την κατασκευή του συγκροτήματος. Υπογράμμιζε ότι στις γειτονικές ιδιοκτησίες, υπήρχαν άλλες κατοικίες και κτίρια.

15. Η δικάσιμος που αρχικά ορίστηκε στις 5 Απριλίου 2004, αναβλήθηκε για τις 3 Νοεμβρίου 2004, τις 11 Μαΐου και 5 Οκτωβρίου 2005, ημερομηνία κατά την οποία και δικάστηκε η υπόθεση.

16. Με απόφαση της 27^{ης} Δεκεμβρίου 2006 (που καθαρογράφηκε στις 19 Ιουνίου 2007), το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή. Διευκρίνισε ότι επιτρεπόταν η αλλαγή χρήσης ενός ακινήτου, αν αυτό επιβαλλόταν από το Σύνταγμα καθώς και ο περιορισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας λόγω σκοπού δημοσίου συμφέροντος, όπως η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος. Έκρινε ότι οι επίδικοι περιορισμοί ήταν σύμφωνοι με την φύση της ιδιοκτησίας του προσφεύγοντα, ως μη αστικής έκτασης, και δεν εμποδίζανε την χρήση του. Ειδικότερα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης της επίδικης ιδιοκτησίας δεν είχε καταστεί ανενεργό δεδομένου του προορισμού του, δηλαδή ως έκτασης εκτός αστικής περιοχής και επομένως έκτασης που δεν προοριζόταν για να κτιστεί. Θεώρησε ότι η αιτίαση του προσφεύγοντα σχετικά με την παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, ήταν αβάσιμη και ότι προέκυπτε από τις διατάξεις του διατάγματος ότι το δικαίωμα του προσφεύγοντα να εκμεταλλευτεί την ιδιοκτησία του δεν είχε καταστεί ανενεργό παρά το ότι η ιδιοκτησία αυτή, που βρισκόταν εκτός αστικής περιοχής, δεν προοριζόταν για να χτιστεί. Οι επίδικοι περιορισμοί ήταν σύμφωνοι με το σχέδιο χωροταξίας της Αθήνας, που προέβλεπε επιβράδυνση της ανάπτυξης της κατοικίας και επομένως δεν υπήρχε ρήξη της αναλογικότητας ανάμεσα στους περιορισμούς αυτούς και τον επιδιωκόμενο σκοπό αυτών.

17. Ο προσφεύγων έλαβε αντίγραφο της απόφασης αυτής στις 2 Ιουλίου 2007. Δεν έλαβε καμία αποζημίωση για την δέσμευση της ιδιοκτησίας του.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

18. Τα σχετικά άρθρα του συντάγματος ορίζουν ότι:

Άρθρο 17

1. Η ιδιοκτησία τελεί υπό την προστασία του Κράτους, τα δικαιώματα όμως που απορρέουν από αυτή δεν μπορούν να ασκούνται σε βάρος του γενικού συμφέροντος.

2. Κανένας δεν στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνο για δημόσια ωφέλεια που έχει αποδειχθεί με τον προσήκοντα τρόπο, όταν και όπως ο νόμος ορίζει, και πάντοτε αφού προηγηθεί πλήρης αποζημίωση, που να ανταποκρίνεται στην αξία την οποία είχε το απαλλοτριούμενο κατά το χρόνο της συζήτησης στο δικαστήριο για τον προσωρινό προσδιορισμό της αποζημίωσης. Αν ζητηθεί απευθείας ο οριστικός προσδιορισμός της αποζημίωσης, λαμβάνεται υπόψη η αξία κατά το χρόνο της σχετικής συζήτησης στο δικαστήριο.»

Άρθρο 24

«1. Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων. Η σύνταξη δασολογίου συνιστά υποχρέωση του Κράτους. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων, εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον.»

19. Το άρθρο 2 του Προεδρικού Διατάγματος της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003, ορίζει ότι :

«Ζώνη Α:

Είναι ζώνη απολύτου προστασίας με χρήσεις αναψυχής, υπαίθριων πολιτιστικών εκδηλώσεων, υπαίθριων αθλοπαιδιών μικρής κλίμακας και εγκαταστάσεων περιβαλλοντικής εκπαίδευσης (...)

Ζώνη Γ:

Είναι ζώνη γεωργικής χρήσης, αναψυχής, αθλητισμού, οργανωμένων κατασκηνώσεων και κατοικίας στην οποία επιτρέπεται μόνο η ανέγερση γεωργικών αποθηκών και αντλιοστασίων, αθλητικών εγκαταστάσεων, αναψυκτηρίων, εστιατορίων, καφενείων, εγκαταστάσεων κατασκηνώσεων, υπαίθριων ή ημιυπαίθριων καθιστικών και περιπτέρων περιβαλλοντικής και ιστορικής ενημέρωσης.»

20. Στο άρθρο 9, ο Γενικός Οικοδομικός Κανονισμός προβλέπει ότι το πρόγραμμα προστασίας του περιβάλλοντος της Αθήνας και των περιχώρων περιλαμβάνει μέτρα για την οικολογική ανανέωση της Αθήνας : προστασία των αγροτικών εκτάσεων, των δασών, των βιοτόπων και άλλων στοιχείων του περιβάλλοντος. Επίσης, την προστασία του τοπίου, των ακτών και των χώρων εξαιρετικής φυσικής ομορφιάς καθώς και την προστασία της ιστορικής και πολιτιστικής κληρονομιάς.

21. Στο άρθρο 22, ο ίδιος Κώδικας ορίζει ότι τα προεδρικά διατάγματα, που εκδίδονται μετά από πρόταση του Υπουργού Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, ορίζουν τις προϋποθέσεις, τους περιορισμούς και τις διαδικασίες με τις οποίες εγκρίνεται η οικοδόμηση σε χώρους που ανήκουν σε συνεταιρισμούς που έχουν ως σκοπό την οικοδομή και που λειτουργούν ως νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Οι συνεταιρισμοί αυτού τελούν υπό την εποπτεία του προαναφερθέντος Υπουργείου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

22. Ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας. Επικαλείται παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό ... το οποίοι θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως.»

A. Ως προς το παραδεκτό

23. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την αιτίαση αυτή για μη τήρηση της εξάμηνης προθεσμίας. Υπογραμμίζει ότι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας εκδόθηκε στις 27 Δεκεμβρίου 2006 και ότι η απόφαση αυτή σηματοδοτεί το τέλος της δικαστικής διαδικασίας. Το ότι η απόφαση καθαρογράφηκε στις 19 Ιουνίου 2007 δεν σημαίνει ότι η δικαστική διαδικασία παρατάθηκε, αφού σε θέματα εύλογης προθεσμίας, το περιεχόμενο της απόφασης δεν έχει σημασία και ο προσφεύγων πρέπει να προσφύγει στο Δικαστήριο μόλις το Ανώτατο Δικαστήριο εκδώσει την απόφασή του.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει κάνει επανειλημμένως δεκτό ότι όταν δεν προβλέπεται κοινοποίηση από το εθνικό δίκαιο, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία από την οποία οι διάδικοι μπορεί πράγματι να λάβουν γνώση του περιεχομένου της εθνικής οριστικής απόφασης (βλ. μεταξύ άλλων, *Παπαχελάς κατά Ελλάδας* [GC], αρ. 31423/96, §30, CEDH 1999-II, *Ελμαλιώτης και Κωνσταντινίδης κατά Ελλάδας*, αρ. 28819/04, §26, 25 Ιανουαρίου 2007).

25. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, οριστική εθνική απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 35 §1 της Σύμβασης, εκδόθηκε στις 27 Δεκεμβρίου 2006 και καθαρογράφηκε στις 19 Ιουνίου 2007. Ο προσφεύγων έλαβε αντίγραφο της απόφασης στις 2 Ιουλίου 2007 και άσκησε την προσφυγή του λιγότερο από έξι μήνες μετά, στις 19 Δεκεμβρίου 2007. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προθεσμία ανάμεσα στην ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων μπορούσε να λάβει αντίγραφο της εν λόγω απόφασης και στην ημερομηνία κατά την οποία έλαβε γνώση δεν επιδέχεται κριτική και δεν μπορεί να του καταλογιστεί ότι έμεινε αδρανής για μεγάλο χρονικό διάστημα ή ότι δεν

επέδειξε επιμέλεια. Επίσης, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι δεν μπορούμε να απαιτούμε από τον πολίτη να έρχεται να ενημερώνεται καθημερινά για την ύπαρξη απόφασης που δεν του κοινοποιήθηκε ποτέ (*Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδα*, αρ. 50973/08, §21, 21 Δεκεμβρίου 2010).

26. Συνάγεται ότι η προσφυγή δεν είναι εκπρόθεσμη και θα πρέπει να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης.

27. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης, ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη, υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης και ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

28. Η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 21 Απριλίου 2003, με την προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, και τελείωσε στις 19 Ιουνίου 2007, με την καθαρογραφή της απόφασης αυτής. Επομένως, διήρκεσε τέσσερα έτη και δύο μήνες περίπου.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαδικασία δεν ήταν υπερβολική αν λάβουμε υπόψη μας ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας, Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, δεν μπορεί να λειτουργεί τόσο γρήγορα και να έχει τόσο σύντομες δικασίμους όσο τα τακτικά δικαστήρια. Εξάλλου, η υπόθεση του προσφεύγοντος παρουσίαζε πραγματικά και νομικά θέματα σημαντικά και πολύπλοκα.

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται σύμφωνα με τα περιστατικά της υπόθεσης, και με βάση τα κριτήρια που καθιέρωσε η νομολογία του Δικαστηρίου, ειδικότερα, τη δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και των αρμοδίων αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας [GC]*, αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

31. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία διήρκεσε τέσσερα έτη και δύο μήνες περίπου για μία μόνο δικαιοδοσία. Η δικάσιμος αρχικά ορίστηκε ένα έτος μετά την προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας και αναβλήθηκε αυτεπαγγέλτως τρεις φορές σε μακρινές δικασίμους. Επιπλέον, χρειάστηκαν περίπου έξι μήνες για την καθαρογραφή της απόφασης.

32. Ωστόσο, τέτοιες προθεσμίες δεν μπορούν σε καμμία περίπτωση να θεωρηθούν ως σύμφωνες με την «εύλογη προθεσμία» του άρθρου 6 §1. Επομένως, υπήρξε παραβίαση της διάταξης αυτής.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

33. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν υπάρχει στην Ελλάδα κανένα δικαστήριο στο οποίο μπορούσε να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την επικαλούμενη προσβολή του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο :

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και άν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

34. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 13 δεν εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση, γιατί κατά την γνώμη της δεν υπάρχει υπέρβαση της «εύλογης προθεσμίας».

A. Ως προς το παραδεκτό

35. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

36. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής που επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για παραβίαση της υποχρέωσης, που επιβάλλεται από το άρθρο 6 §1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός εύλογης προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας [GC]*, αρ. 30210/96, §156, CEDH 2000-XI).

37. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν πρόσφερε στους ενδιαφερόμενους μια πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας

(Φραγγαλέζη κατά Ελλάδα, αρ. 18830/03, 9 Ιουνίου 2005, §§ 18-23). Το Δικαστήριο δεν διαβλέπει στην υπό κρίση υπόθεση κανένα λόγο να διαφοροποιηθεί από τη νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν υποστηρίζει ότι η ελληνική έννομη τάξη, εφοδιάστηκε εν τω μεταξύ με μια τέτοια προσφυγή.

38. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο προσφυγής που θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να πετύχει αναγνώριση του δικαιώματός του να εκδικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογης προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

39. Ο προσφεύγων παραπονείται για το ότι ο χαρακτηρισμός της ιδιοκτησίας της ως περιοχής απολύτου προστασίας κατήγγησε κάθε δυνατότητα χρήσης αυτής. Επικαλείται το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής :

Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύ Νόμους ούς ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.

A. Ως προς το παραδεκτό

40. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

1. Επιχειρήματα των μερών

a) Η Κυβέρνηση

41. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η ιδιοκτησία δεν μπορεί να έχει ως αποκλειστικό σκοπό μόνο το συμφέρον του κυρίου, αλλά πρέπει επίσης να υπηρετεί το δημόσιό συμφέρον. Ο κύριος δεν έχει το δικαίωμα ελεύθερης

και ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης της ιδιοκτησίας του, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η προστασία της υγείας του πληθυσμού και το δικαίωμα των άλλων κυρίων να προβάλουν, σε ένα πλαίσιο κοινωνικά παραδεκτό, τις ιδιοκτησίες τους. Λόγω της φύσης των ιδιοκτησιών αυτών και των παρεμβάσεων του ανθρώπου επί αυτών, ο νομοθέτης πρέπει να μπορεί να τις ρυθμίσει σύμφωνα με τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές και περιβαλλοντολογικές συνθήκες κα ανάγκες που επικρατούν στην συγκεκριμένη στιγμή.

42. Υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων καθυστέρησε αδικαιολόγητα και για μεγάλο χρονικό διάστημα –τουλάχιστον από το 1993, όταν έλαβε τέλος η διαφορά με το δημόσιο για την ιδιοκτησία του οικοπέδου- να κινήσει τις απαραίτητες διαδικασίες για την οικοδόμηση του οικοπέδου του ή για να ζητήσει την ανταλλαγή του οικοπέδου αυτού με άλλα, ιδιοκτησίας του Δημοσίου, υπό την επήρεια των διατάξεων που ίσχυαν την περίοδο αυτή. Ο προσφεύγων περιορίζεται στο να επικαλείται μια προηγούμενη αλλά μη δεσμευτική συναίνεση του Δημοσίου που δόθηκε το 1968. Ωστόσο, η συναίνεση αυτή έπαυσε να ισχύει όταν τέθηκε σε ισχύ το άρθρο 42 του Νόμου υπ'αρ. 1337/1983 και το Προεδρικό Διάταγμα υπ'αρ. 93/1987 (με το οποίο τροποποιήθηκε η οργάνωση, η διαχείριση και η λειτουργία των συνεταιρισμών όπως αυτός του προσφεύγοντος).

43. Η αναβολή αυτή είναι ακόμα πιο επιλήψιμη, αν λάβουμε υπόψη μας το ότι το 1976, και κυρίως μετά το 1986 (άρθρο 9 του Γενικού Οικοδομικού Κανονισμού), το Δημόσιο είχε δηλώσει ρητά την πρόθεσή του να προβεί σε δραστικούς περιορισμούς της χρήσης των οικοπέδων στην Αθήνα και την Αττική για λόγους προστασίας του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος.

44. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι αν οι διατάξεις του άρθρου 2 του Προεδρικού Διατάγματος της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003 αποκλείουν τη μαζική οικοδόμηση της επίδικης έκτασης, για την οικοδόμηση παραθεριστικών εγκαταστάσεων, δεν οδηγούν σε σημαντική μείωση της εμπορικής αξίας της, αφού επιτρέπουν την οικοδόμηση χώρων αναψυχής για το κοινό, αθλητικών εγκαταστάσεων, εστιατορίων και καφέ και κατοικιών περίπου 160 τ.μ., πράγμα που αντιστοιχεί στις σημερινές ανάγκες της ζωής του πληθυσμού.

β) Ο προσφεύγων

45. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι το 1966 ο Νομάρχης Αττικής του έδωσε την άδεια να αποκτήσει το επίδικο οικόπεδο γνωρίζοντας τον σκοπό

του συνεταιρισμού καθώς και τον σκοπό της αγοράς. Το 1968 και 1969, το Υπουργείο Δημοσίων Έργων ενέκρινε την μελέτη του συνεταιρισμού για την κατασκευή του συγκροτήματος. Η οικοδόμηση σε γειτονικά οικοπέδα δημιούργησε στον προσφεύγοντα την πεποίθηση ότι θα είχε, και αυτός, την δυνατότητα να πραγματοποιήσει τον σκοπό του καταστατικού του. Ωστόσο, το Δημόσιο επικαλέστηκε δικαιώματα ιδιοκτησίας στο οικοπέδο και μετά το τέλος της δικαστικής διαδικασίας που ήταν ευνοϊκή για τον προσφεύγοντα, του επέβαλε υπερβολικό ΦΠΑ και προσπαθεί να αναβάλει όσο γίνεται την διαδικασία που αυτός κίνησε για το θέμα αυτό. Επομένως είναι αδύνατον να υποστηριχθεί ότι ο προσφεύγων ανέβαλε την οικοδόμηση στο επίδικο οικόπεδο.

46. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο χαρακτηρισμός του συνόλου της ιδιοκτησίας ως ζώνη Α και Γ δεν ήταν ανάλογος προς τον επιδιωκόμενο σκοπό της προστασίας του περιβάλλοντος, αφού το διάταγμα της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003 αφορούσε μόνον ένα μικρό μέρος (1.014 τ.μ.) της ιδιοκτησίας αυτής.

47. Τέλος, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι είχε συσταθεί για να οικοδομήσει δευτερεύουσες κατοικίες για τα 3.402 μέλη του. Είχε αγοράσει το επίδικο οικόπεδο μόνο για τον σκοπό αυτό τον οποίο γνώριζε η διοίκηση. Ο χαρακτηρισμός του οικοπέδου σε ζώνη Α και Γ κατέστησε ανέφικτο τον σκοπό αυτό και συνέβαλε στο να μην μπορεί να χρησιμοποιηθεί και να εκμηδενιστεί η αξία του.

2. Η κρίση του Δικαστηρίου

48. Το Δικαστήριο σημειώνει εξ αρχής ότι υπήρξε παρέμβαση των Αρχών στο δικαίωμα του προσφεύγοντα να διαθέτει ελεύθερα την περιουσία του : είναι το αποτέλεσμα του χαρακτηρισμού της ιδιοκτησίας του σε ζώνες Α και Γ, που προβλέπεται από το Διάταγμα της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003 και επικυρώθηκε από την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας της 27^{ης} Δεκεμβρίου 2006, πράγμα που έκανε αδύνατη την χρήση του, δηλαδή την οικοδόμηση του συγκροτήματος παραθεριστικών κατοικιών που αποτελούσε και τον λόγο ύπαρξης του προσφεύγοντος συνεταιρισμού.

Επομένως, το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει αν η παρέμβαση στο δικαίωμα του προσφεύγοντα να διαθέτει ελεύθερα την περιουσία του δικαιολογούταν υπό το πρίσμα της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (βλ. *Housing Association of War Disabled et*

Victims of War of Attica et autres κατά Ελλάδας, αρ. 35859/02, §36, 13 Ιουλίου 2006).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σε ένα τομέα τόσο πολύπλοκο και δύσκολο όπως η χωροταξία του περιβάλλοντος, τα Κράτη Μέλη έχουν μεγάλη διακριτική ευχέρεια να εφαρμόσουν την πολεοδομική τους πολιτική (βλ. προαναφερθείσα *Housing Association of War Disabled et Victims of War of Attica et autres κατά Ελλάδας*, §37, *Elia S.r.l κατά Ιταλίας*, αρ. 37710/97, §77, CEDH 2001-IX). Κρίνει επομένως ότι η παρέμβαση στο δικαίωμα του προσφεύγοντα στον σεβασμό της περιουσίας του ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις του δημοσίου συμφέροντος. Από την άλλη πλευρά, ο θεμιτός σκοπός της προστασίας της φυσικής ή πολιτιστικής κληρονομιάς, όσο σημαντικός κι αν είναι, δεν απαλλάσσει το κράτος από την υποχρέωσή του να αποζημιώσει τους ενδιαφερόμενους όταν η προσβολή στο δικαίωμα της περιουσίας τους είναι υπερβολική. Εναπόκειται έτσι, στο Δικαστήριο να ελέγξει, στην υπό κρίση υπόθεση, αν η επιθυμητή ισορροπία διατηρήθηκε κατά τρόπο σύμφωνο προς το δικαίωμα του προσφεύγοντα στον σεβασμό της περιουσίας του (βλ. *Saliba κατά Μάλτας*, αρ. 4251/02, §45, 8 Νοεμβρίου 2005 και προαναφερθείσα *Housing Association of War Disabled et Victims of War of Attica et autres κατά Ελλάδας*, §37).

49. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τόσο το Συμβούλιο της Επικρατείας, στην απόφασή του της 27^{ης} Δεκεμβρίου 2006, όσο και η Κυβέρνηση δικαιολογούν του περιορισμούς στην ιδιοκτησία του προσφεύγοντα, μεταξύ άλλων, με την απώτερη ανάγκη προστασίας του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος της περιοχής που βρισκόταν το οικόπεδό του.

50. Αν καμία διάταξη της Σύμβασης δεν αναφέρεται ειδικά στην διασφάλιση της γενικής προστασίας του περιβάλλοντός ως τέτοιας (*Κυρτάτος κατά Ελλάδας*, αρ. 41666/98, §52, 22 Μαΐου 2003), η σημερινή κοινωνία ενδιαφέρεται συνεχώς και όλο και περισσότερο να το προστατεύσει (*Fredin κατά Σουηδίας (αρ. 1)*, 18 Φεβρουαρίου 1991, §48, σειρά Α αρ. 192). Το περιβάλλον αποτελεί μια αξία η υπεράσπιση της οποίας προκαλεί στην κοινή γνώμη, και συνεπώς στην δημόσια εξουσία, συνεχές και έντονο ενδιαφέρον. Οικονομικές απαιτήσεις και ακόμα και ορισμένα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως το δικαίωμα της ιδιοκτησίας δεν θα πρέπει να υπερισχύουν έναντι ανησυχιών σχετικών με την προστασία του περιβάλλοντος, ειδικότερα όταν το Κράτος έχει νομοθετήσει επί του θέματος. Οι δημόσιες εξουσίες αναλαμβάνουν τότε μια ευθύνη που θα έπρεπε να συγκεκριμενοποιηθεί με την παρέμβασή τους την κατάλληλη στιγμή για να μην στερήσουν από κάθε αποτελεσματικότητα τις

προστατευτικές διατάξεις που αποφάσισαν να εφαρμόσουν (*Hamer κατά Βελγίου*, αρ. 21861/03, §79, 27 Νοεμβρίου 2007). Έτσι, μπορούν να γίνουν δεκτοί περιορισμοί στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, υπό τον όρο βέβαια ότι σέβονται μια λεπτή ισορροπία ανάμεσα στα συμφέροντα –ιδιωτικό και συλλογικό- που υπάρχουν (βλ. *mutatis mutandis*, *Φωτοπούλου κατά Ελλάδας*, αρ. 66725/01, 18 Νοεμβρίου 2004).

51. Προκειμένου να καθοριστεί αν το προνόμιο για την προστασία του περιβάλλοντος μπορεί να θεωρηθεί ως ανάλογο προς το μειονέκτημα που προκαλείται στον προσφεύγοντα, το Δικαστήριο θεωρεί ότι πρέπει να λάβει υπόψη του τα ακόλουθα στοιχεία.

52. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων είναι ένας συνεταιρισμός του οποίου μοναδικός σκοπός δηλωμένος στο καταστατικό του είναι η κατασκευή παραθεριστικών συγκροτημάτων για τους υπαλλήλους της Τράπεζας της Ελλάδος. Το 1966, ο Νομάρχης Αττικής, έδωσε εν γνώσει της υπόθεσης την άδεια για την αγορά της επίδικης έκτασης. Ωστόσο, ενώ το Υπουργείο Δημοσίων Έργων είχε εγκρίνει μια μελέτη για την κατασκευή του συγκροτήματος, η διαδικασία δεν μπόρεσε να προχωρήσει επειδή το Δημόσιο επικαλέστηκε δικαιώματα ιδιοκτησίας επί της ανωτέρω έκτασης. Η διαφορά που προέκυψε επιλύθηκε από τον Άρειο Πάγο υπέρ του προσφεύγοντα. Μετά την απόφαση αυτή, ο προσφεύγων ενεπλάκη σε έναν κύκλο δικαστικών και διοικητικών διαδικασιών κατά του Δημοσίου, -οι οποίες εκκρεμούν ακόμη- για να αμφισβητήσει αφενός το ποσό του ΦΠΑ που του επέβαλε το Δημόσιο, επί της ιδιοκτησίας του και από την άλλη, τον χαρακτηρισμό μέρος της έκτασης αυτής ως δασικής περιοχής.

53. Ενώ δύο αποφάσεις του οργανισμού Πολεοδομίας Αθηνών, της 11^{ης} Ιουλίου 1996 και της 9^{ης} Νοεμβρίου 1997, είχαν αποκλείσει το οικόπεδο του προσφεύγοντα από τα όρια της περιοχής του Λαυρίου, που είχε τύχει περιβαλλοντικής προστασίας, το Διάταγμα της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003 το χαρακτήρισε ως ζώνη Α και Γ, πράγμα που έκανε τον προσφεύγοντα να προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας με αίτηση ακύρωσης κατά του διατάγματος αυτού. Το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση ακυρώσεως.

54. Στις αποφάσεις *Z.A.N.T.E-Μαραθονήσι Α.Ε. κατά Ελλάδας* (αρ. 14216/03, §52, 6 Δεκεμβρίου 2007) και *Ανώνυμος Τουριστική Εταιρεία Ξενοδοχεία Κρήτης κατά Ελλάδας* (αρ. 35332/05, §§47-48, 21 Φεβρουαρίου 2008) τα πραγματικά περιστατικά των οποίων παρουσιάζανε μια ορισμένη

ομοιότητα με αυτά της παρούσας υπόθεσης, το Δικαστήριο έκρινε ότι το κριτήριο που χρησιμοποιήσανε τα Διοικητικά Δικαστήρια κατά την εξέταση των αιτήσεων αποζημίωσης ή της αίτησης ακυρώσεως των προσφευγουσών για την δέσμευση της ιδιοκτησίας τους διακρινόταν για την ιδιαίτερη αυστηρότητά του, αφού εξομοίωνε κάθε οικοπέδο που βρισκόταν εκτός αστικής περιοχής με οικοπέδο αγροτικού, πτηνοτροφικού, δασολογικού προορισμού ή για την διασκέδαση του κοινού. Ειδικότερα, η αναφορά στον «προορισμό» του οικοπέδου, όρο αυτό καθεαυτό αόριστο και απροσδιόριστο, δεν επέτρεπε στον εθνικό Δικαστή να λάβει υπόψη του το δικαίωμα που, ενδεχομένως, διείπε συγκεκριμένα την εκμετάλλευσή του πριν την επιβολή του επίδικου περιορισμού.

55. Όμως, στην υπό κρίση υπόθεση, το Συμβούλιο της Επικρατείας θεώρησε επίσης ότι επιτρεπόταν να τροποποιηθεί ο προορισμός ενός ακινήτου και ότι οι επίδικοι περιορισμοί ήταν σύμφωνοι με την φύση της ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος ως μη αστικής έκτασης. Έκρινε επίσης ότι το δικαίωμα εκμετάλλευσής της επίδικης ιδιοκτησίας δεν κατέστη ανενεργό λαμβανομένου υπόψη του προορισμού της, ως δηλαδή έκτασης εκτός αστικής περιοχής και επομένως που δεν προοριζόταν για οικοδόμηση.

56. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο χαρακτηρισμός σε ζώνη Α επιφέρει ολική απαγόρευση οικοδόμησης και ο χαρακτηρισμός σε ζώνη Γ μια ορισμένη άδεια, αλλά με όρους τέτοιους που καθιστούν την ύπαρξη του ίδιου του προσφεύγοντα χωρίς νόημα και τους λόγους που επικράτησαν στην αγορά της επίδικης έκτασης εντελώς ξεπερασμένους. Σημειώνει επίσης ότι ο προσφεύγων δεν έλαβε καμία αποζημίωση για την δέσμευση της ιδιοκτησίας του.

57. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να υιοθετήσει το επιχείρημα της Κυβέρνησης σύμφωνα με το οποίο ο προσφεύγων δεν έδειξε επιμέλεια επειδή δεν έκτισε κατά το χρονικό διάστημα που μπορούσε να το κάνει, πριν την υιοθέτηση του Διατάγματος της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2003. Ως προς αυτό, σημειώνει ότι μόλις ο προσφεύγων απελευθερώθηκε από την διένεξή του με το Δημόσιο σχετικά με το δικαίωμα ιδιοκτησίας του οικοπέδου του, έπρεπε να αντιμετωπίσει την επιβολή ΦΠΑ, ύψους 14.573.447,54 €, για την περίοδο από το 1982 ως το 1992, θέμα για το οποίο εκκρεμεί ακόμη μια δίκη (βλ. ανωτέρω παρ. 10) καθώς και τον χαρακτηρισμό μεγάλου μέρους του οικοπέδου του ως δασικής περιοχής, επομένως ως μη οικοδομήσιμης περιοχής. Σημειώνεται ότι ο χαρακτηρισμός αυτός έγινε το 1999.

58. Κατόπιν των ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το κριτήριο στο οποίο αναφέρεται η απόφαση του ΣτΕ καθώς και η συμπεριφορά των Αρχών κατά την περίοδο που ακολούθησε την αγορά της επίδικης έκτασης από τον προσφεύγοντα, και εμπάσει περιπτώσει από την αμφισβήτηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας από το Δημόσιο, κατέλυσαν την λεπτή ισορροπία που πρέπει να επικρατεί, σε θέματα ρύθμισης της χρήσης των αγαθών, ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό συμφέρον.

59. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης ,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

61. Ο προσφεύγων συνεταιρισμός ζητά το ποσό των 2.205.900.000 € για την υλική ζημία που υπέστη. Υπολογίζει το ποσό αυτό με βάση την εμπορική αξία της επίδικης έκτασης των 7.353.000 τ.μ. το 2010, που ανερχόταν σε 300.000 € το τ.μ. Υπογραμμίζει ότι το 2001, το ίδιο το Δημόσιο είχε εκτιμήσει την αξία του οικοπέδου σε 88.041.085,84 €. Για την ηθική βλάβη, ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 100.000 €, εκ των οποίων 85.000 € για την παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και 15.000 € για την παραβίαση των άρθρων 6 §1 και 13 της Σύμβασης. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 1.000 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

62. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ο προσφεύγων δεν υποβάλλει κανένα στοιχείο για να θεμελιώσει τις αξιώσεις του για υλική ζημία, που επομένως δεν έχουν αποδειχθεί και είναι αβάσιμες. Αν το Δικαστήριο πρέπει να διαπιστώσει παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 41 της Σύμβασης, πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής απόφασης, αφού στο στάδιο αυτό είναι δύσκολο να εκτιμήσει κανείς με ακρίβεια και αιτιολογημένα την ενδεχόμενη ζημία του προσφεύγοντα. Εάν, αντίθετα το Δικαστήριο επιθυμεί να αποφανθεί αμέσως

επί της ουσίας και της δίκαιης ικανοποίησης, το ποσό της αποζημίωσης για υλική ζημία δεν θα πρέπει να υπερβεί τις 30.000 €. Η Κυβέρνηση θεωρεί επίσης, ότι η διαπίστωση των παραβιάσεων αποτελεί επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Τέλος, η Κυβέρνηση θεωρεί εύλογο το ποσό που ζητείται για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

63. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν είναι έτοιμο για εκδίκαση : Επομένως, επιφυλάσσεται και θα ορίσει προσεχή διαδικασία λαμβανομένου υπόψη του ενδεχομένου η Κυβέρνηση και ο προσφεύγων να επιτύχουν συμφωνία (άρθρο 75 § 1 του Κανονισμού).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την απόφαση παραδεκτή,
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης,
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης,
4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου,
5. *Αποφαίνεται* ότι το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 41 της Σύμβασης, δεν είναι έτοιμο για εκδίκαση, επομένως,
  - α) *επιφυλάσσεται* ως προς το σύνολο αυτού
  - β) *καλεί* την Κυβέρνηση και τον προσφεύγοντα συνεταιρισμό να του υποβάλουν εγγράφως, εντός τριών μηνών, τις παρατηρήσεις τους επί του θέματος, και ειδικότερα, να του γνωρίσουν κάθε συμφωνία στην οποία μπορεί να καταλήξουν
  - γ) *επιφυλάσσεται* ως προς την προσεχή διαδικασία και *εξουσιοδοτεί* την Πρόεδρο του Τμήματος να την ορίσει αν παραστεί ανάγκη.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 3 Μαΐου 2011, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας
(υπογραφές)

Nina Vajic
Πρόεδρος

No 3174

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο που έχει συνταχτεί στα
γαλλικά
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα